

Onagy Zoltán

Nagyidő

Huszonhatodikák

“Mindent magadnak csinálsz, mindent. Nem is kérdés. De ha mást nem, ha soha, ha senkit nem fogadsz el, nem engedsz közel, van ott valami, ellene te sem tehetsz, nyiss neki ajtót, legyen egyszerűbb az életed vele, ne küzdj, ne harcolj, ha közeleg a Nagyidő.”
(Károlyi Anna - M.: Verslevél - 107)

Gyakran már az is sok, ha az ember annyira beenged valakit, hogy ő szentenciázhasson, hülye tanácsokkal billentesse, beszéljon olyan események menetébe, amihez nem csak köze semmi, de nem is ért hozzá. A szép nők születéskor örökölt magabiztosságával beleugatni a tájba, azután elsétálni onnan könnyedén, mintha ő nem is. Valaki más. Ám ha bekövetkezik a jóslat, bejön a tanács harmada, be a figyelmeztetés már újra ott, újra kaszabolás: leszedni, learatni a termést, ha mást nem, hát néhány kinkeserves hálás szót.

A cél nem ez. Nem az aratás. Célja a: bent lenni. Bent érintőlegesen a másik életében még úgy is, ha nincs bent. Nincs benne. Másik életet él, másik vidék porát rúgja, más illatú férfit szagol.

A cél: megtartani lehetőségként. Ha nem úgy jönnek össze a dolgok, mint az tervbe van véve, ha elcsúszunk kapcsolaton belüli pozícióharcainkban, gondolja a fönti szépségesszép nő, a napra lehet nézni, de rá nem, akkor még mindig itt lóg nekem, nekem lóg ez a szomorúfűz ág, odaérek, ha mindennek vége, megérintem, magamhoz ölelek belőle egy nyalábnyit. Jót csinállok neki, megborzongatom, gondolja a szépségesszép nő, és nem téved, ők ritkán tévednek. Ritkán, mert nem mondanak kereket, szinte alig kétszer kettőt, szinte alig szint, napot, órát, időjárást, buszindulást, könyvcímet, tételmegfejtést, politikusnevet, utcaszámot, nem mondják a hegycsúcs magasságát, nem a folyó másodpercenkénti vízáteresztőképességét, /melyen: ki viszi át?/, nem mondanak MHz-t, amikor egy rádióműsor sávját keressük, nem mondanak autómárkát, azt mondja lazán, olyan kék és olyan nagy hátul az ablaka, és olyan lankás az orra, és olyan rugódzós, és olyan szürke benne a fény.

Szépségesszép nő mindig túl van egy lépéssel. Odébb jár már. Ha tévedésen, hazugságon volna érve, az mi vagyunk, az én, mert ő nem mondott semmit, én voltam az, aki pontos helyzetet építettem a szavakba, greenwhichi időt, pályát, eget, napot, holnapot. Erre a megrendítő, támadhatatlan tényre rövidke elemzés után maga is ráébred, aki nem dührohamot kap, miután elveszítette, amit elveszített, helyette inkább végigfutja az adott időt, mit ígértek neki, mit és azzal mit kezdett ő. Ő, a marha. Ezt nevezik szerelemnek a szakírók. Ha lehetséges szerelemnek nevezni valamit *kintről*. A szakember kintről nevez el dolgokat. Amikor benne van, alany ő is, nem más. Messze a tárgyilagosságtól, messze a hitelesnek nevezhető elemzetektől. Úgy volna értelme, ha egy szakíró nem volna megforgatva – alkalomadtán – maga fölhevült levegőjében hatvanhatszor, közben már a hatodiknál zúg a feje, azt se tudja megmondani, ha hirtelen egy rosszindulatú néző rákérdez: *Csibém, melyik most a füled, melyik a farkad? Szakírdjad mostan akkor csibém, mit hová köllene dugnod, ha nem forognál a levegőben éppen!*

Naszóval, kérem.

Szélről csak akkor, esőről, bolond viharról, jegekről az égből csak akkor, szerelemről csak akkor, amikor már többszörösen megcserzette, meggyógyította a szerelem és a nyár nedveivel, s azután újracserzette az óvott bőrt. Addig egy szót se. Sokadjára derül ki az is, csak sokadjára, az újracserzés lényegesen nagyobb hatásfokkal gyógyít a babakrémnél.

Nagyidő

Hogy csináljak egy hetet neki. Ahogyan régen. Ő olyan boldog régi hetünkre emlékezve.

Mikor?

Mikor?, *kérdezem*, én is olyan boldog vagyok régi hetünkre emlékezve.

Számol. Látom a telefon másik végén, számolgat. Ekkor.

Rendben.

Solymár?, *kérdi.*

Solymárvölgyi út, mondom, Solymárvölgyi út, föl az orosz laktanya mellett a Lejtő úton, de vigyázz, a sarkon, abban a házban, amelyik leégett két véreb talált otthonra a katonák miatt meg ellen, az egyik, a fiatalabb, a megbízhatatlanabb szabadon van, nehogy megkóstoljon...

Gyere le élém, *mondja.*

Jó. Ha ideszólsz, lemegyek, persze.

Mikor indulsz?

Pénteken, fél hétkor.

Akkor az volna a legjobb, ha találkozoznánk menetben.

Szerintem is.

Hol?

Merről jössz?

A végekről.

- Otthon élsz most?
 Otthon.
 Várjalak meg fönt a gyógyszerértárnál?
 Az se rossz, de a laktanya előtti megállóban, ahol a tizennyolcas megáll, az se rossz, nem kell feljőnnöd a hegyre. Hm?
 Mikor?
 Fél hétkor.
 Pont?
 Pont.
 Vigyek valamit?
 Mindent, ami csak van. Húst, bort, pénzt. Főzünk, főzök nagyokat. Nyílt itt egy kisbolt, itt, közel, onnan pótolhatunk. Mindent hoz a nő, mindent, amit csak kérek, másnapra.
 Tiéd?
 Mi? Mit kérdezel?
 Tiéd a boltoskisasszony?
 Dehogy. Csak kereskedő. Öreg. Van vagy harmincöt.
 Engem szeretsz?
 Igen.
 Komolyan?
 Persze.
 Miért nem azt mondtad, hogy szeretlek.
 Mondhattam volna azt is. Mondhatom, ha azt akarod hallani. De a hangomon nem megy át? Nem rezeg odáig, milyen izgatott vagyok?
 Nem. Úgy beszélsz, mint egy kurvával.
 Mikor hallottál engem kurvával beszélni?
 Azt nem, de ez most nem olyan, mint máskor, most úgy beszélsz, mint egy kurvával. Mindig tudom, mit gondolsz.
 Jó lehet. Én se tudom, mit gondolok, de te igen. Jó lehet neked.
 Nem úgy értettem. De hát nem hallom, tényleg.
 Mikor találkoztunk utoljára?
 Két éve.
 Három lesz márciusban. Áprilisban mentél férjhez, így van?
 De írtam is, telefonáltam is. Kerestelek többször. Nem tudták megmondani, mi van veled.
 Miért tudná bárki is megmondani, mi van velem?
 Úgy értettem, hol vagy, hol talállak, mikor talállak meg valahol.
 No! Jó volna nem összekapni most, hogy ilyen irányba mozdultak el a szerencsénk. Fejezzük be. Találkozunk pénteken. Tehát mégegyszer, pontosítva, a szádból akarom hallani...

Huszonhatodikán, pénteken, fél hétkor, vigyek, amit csak tudok, mert nem gazdagodtál meg az elmúlt esztendőkbén.

Először is pontosan fél hétkor, nem várhatok, akkor már loholok fölfelé, másodszer pedig senki nem ígérte neked, hogy én valaha is meggazdagszom, harmadszor meg nem kívánok a pénzről, a pénz életekre gyakorolt jótékony hatásáról, boldogságteremtő képességéről eszmét cserélni sem most, sem a jövő héten. Én ehhez nem értek, azt viszont mintha még nem felejtettem volna el, hogy pénzhez mentél férjhez, férjül, a pénznek nyitottad ki a puncit, most meg mintha...

Jó. Hát akkor ennyit a pénzről. Igaz? Pénteken. Igaz?

Igaz.

Megkérdelhetem, hogy milyennek képzelsz?

Megkérdelheted. De minek?

Szeretném tudni. Úgy szeretném, ha mondanád.

Szépnek.

Ennyi?

Ennyi. Minden porcikádra emlékszem.

És?

És külön külön is, együtt is, ellépve is, közelből is, hat mérföldről is mindened nagyon szép.

És?

Mit akarsz még?

Mit akarok, mit akarok. Engem nem hatmérföldekről láttál azért, jártam közelebb is.

Jártál, kedves. A segged selyme itt van az arcomon, ha jobban belegondolok. Szőrök összekadva a bajúszommal. Ismered a sutkát, miért nevel szerelmes ember bajuszt orra alá? Nem? Mondom akkor. Ha nincs mellette a szeretett nő, ha ő valahol távol mozog, de estig nem bírja a férfiember, nem bírja, mert nem bírja, van ilyen szenvedélyes fazon, akkor csak odacsücsörít gondosan meg nem mosott bajúszával, a reggeli mosdáskor szappan alól gondosan kihagyott bajúszszőreivel orra alá, nagy levegőket vesz, és a szeretett nő illata odateremti neki a szeretett nőt. Én neked növesztettem a bajuszt. Elég ennyi?

Igen.

Tényleg?

Persze. Tudni akarod, hogy nőben az ilyen szenvedélyes hogyan vízionálja a szeretett férfit?

Nem akarom tudni. Nem akarok semmiféle ordenáré dolgot hallani. Nekem te csak legyél ilyen, mint a tavasz, akit külön meg kell bolondítani ahhoz, hogy bezöldüljön, hogy átöltözzön szüzi fehérből...

Biztos?

Kérlek! Be a kaput! Van egy hetünk. Készülj rá, de ne nagyon. Rendben? Elég ennyi?

Persze. De majd meghallgatlak még néhányszor. Fölvettelek.

Mit csináltál?

Fölvettem a beszélgetésünket.

Fasza. Az volt az a percegés?

Azt nem tudom, de fölvettelek, hogy meghallgathassalak. Ez a bajusztörténet tönkretesz engem a jövő hétig. Nem vicc ez? Nem?

Mostmár aztán francba!

Ne haragudj, kérlek. Ne haragudj. Honnan tudhattam volna, hogy mit mondasz?

Mégis honnan tudhattad volna? Mit gondolsz, honnan tudhattad volna, hogy mit válaszolok a hetedre? No. Szevasz.

Nagyidő

A *nagyidőnek* olyan jellemzői vannak, csak úgy melleleg, amelyeket a *kisidők* futama közben el is felejt az ember. Mert ugyan nem feltétlen jellemzője a *nagyidőnek*, de a *kisidőhöz* nem tartozik semmiképpen. Ennek köszönhetően közvetlen emóciók nélkül olyanok ezek a valamik, mintha a normális polgári létben nyugodtan el lehetne nélkülük éledgelni. Akár száz évig is. Nem hiányzik. Hiánya akkor tűnik fel először, amikor beköszön a *nagyidő*, vele a valami. A valami, melynek ugyan nincsenek külön szavai, s ha vannak, azok olvasva meglehetősen banálisak, sokszor gyagyák, butuskák, *kisidős* nemigen értheti meg a *nagyidős* szavait, gesztusait, mégis úgy zuhog a *nagyidős* mellére-hátára az egész (addig nem hiányolt valami), mint a legörgő sziklatömbök a dömösi vasútállomás túlsó felén: áll csak, áll a vártán hősiesen, meg nem rendülne semmi szín alatt, és reméli, jön még valami különlegesen hegyes, különlegesen nehéz, goromba, érdes, furcsa, követhetetlen.

A *nagyidő* titka az, hogy nem viseli el a *kisidő* nyomorúságát, színtelenségét. Minden lila benne, minden harsány és eltúlzott. A *kisidő* szemével. A *nagyidő* szeme azt kívánja, ó bár lehetne még egy kis fekete, kis lila és bordó, mint a temetőben, lehetne kis éjkék, mint nyári éjszakákon, ó, bár csak még kis vérszag, kis borzasztó!

Ember nem készíti a *nagyidőt*. Beleengedi magát, mint egy kútba, kezéről, combjáról húsig kopik a bőr, torkában egyre több a fémes íz, minden órával, minden félnappal és minden nappal több és több, végül – lejártával – ülnek a konyhaasztal két felén az utolsó reggeli mellett, mint két aranytömb. Szikráznak. Nem érintik meg egymást, csak odapillantanak: és szikrákat vetnek, mint a karácsonyi csillagszóró.

Nagyidő

Az élet születése a természet egyik legnagyobb furcsasága. Születik, ha a topolya bolyha helyet talál, születik, ha a fagyöngy természet héja elől menekülő kismadár ijedtében kiröty-

tyenti, születik, amikor hat katona mász meg egy fekete hajú kislányt a déli végeken. A természet nem foglalkozik körülményekkel, a természet nem kérdez, befeszíti lábát minden adandó alkalommal, ha teheti. Teszi a dolgát.

A természet itt egyenlít, a teremtés csodája nem csak a nyerőknek adatik meg, a vesztesek is teremhetnek, ámuldozva körbejárhatják teremtésük érinthető, mozduló, a hely ellen kézzel-lábbal hadakozó alanyát.

A gyerek. A gyereket. Hát. No. Gyerek ez. Lánygyerek.

Ebben a percben elmondható volna, bele is férne, mikor, melyik nap melyik órájában, milyen testhelyzetben, mit ettünk előtte, mi volt a hírek végén, milyen rossz kávévettünk véletlenül, s hogy feltöröltem a konyhakövet előbb, s hogy elmosogattunk, beáztattuk fakó katonaingeimet, visszaakasztottuk a megszáradt függönyöket, megfordítottuk a lepedőt, mert ő ágyban reggelizett és leette, keresztvázat csináltunk előtte, a zuhany alatt – mialatt magamat is –, kiverettem a hamutartóból a sarkokba ragadt, büzlő kormot, hamut, használhatatlan dohányszálakat, megkérdeztük előtte, mit álmodtál, kedves, veled álmodtam mondta, mondta előtte, veled, kis kesztyű volt rajtad, nem mozogtak benne az ujjaid; és te mivel álmodtál kedves, én is veled, mondtam, mert én is veled álmodtam; és mit, mit álmodtál velem, kérdezte, de nem tudtam, mit álmodtam, reggelre, ébredésre én már régen elfelejttem az álmokat, ezért nem voltam vevő Krudy Álmoskönyvére, mit kezdjek veled, ha nem emlékszem az álmokra; de elmondhatnám most is, bele is férne, kiálltunk szellőztetéskor a nyitott, faiskolára néző ajtóba, a huzatba, odabújt, ahogyan csak lehet, ahogyan lehet egyszerre háttal és hassal-mellel is bújni, néztük a varjúsereget a szélben kergetőzni, vitorlázni. Most nem vitáztak. Elsiklottak egymás mellett. Nem tartottak szünetet, föl, le, föl, le, föl meredeken, le átlósan, hat kis lépcsőt beleépítve – szédülésig.

És ekkor.

Másképpen szól a szerelem, ha gyerek van benne. Mélyebbről nyög. Távolabbról hallatszanak a hangok. A szikrák és a vörös gömböcskék is olyan nehézkesek. És a tarkó meg van két forró kézzel fogva, és a fül ezzel a két kézzel oda van kényszerítve a forró suttyogó szájhöz, és a száj azt suttyogja: Jaj! Jaj-jaj! Jajjjajjjjj! Közben majd kétrét görbed a hát.

A sok nyitott hangzó, a köztes *a*-k, a mindent összekötő ezeregy *j* kisodorja az összes meleget a másik teremtőből. A teremtés végére kihül, elomlik. Nem szabad érinteni.

Ezt azután még meg kellett egynehányszor ismételni. A dolog szépsége, az igény biztossága miatt. Nem álltam ellen. Az ember nem szól, hogy nem tetszenek neki a dolgok, ha nem tudja, hogy nem tetszenek neki, illetve ha úgy gondolja, jól van ez így, ahogy.

A hét úgy telt, ellenségemnek egy napot nem kívánok belőle. Egy órát, egy percet sem. Nem, dehogy. Üldögéljen csak ellenségem az ő illemben és konszolidált, paplan alatti, (villany lekapcs) szerelmében derűsen gömbölyödő, megfontoltan száradó asszonya mellett. Soha ne jusson neki hasonló, soha ne értse meg, miről beszélek, ha beszélek.

De mondom: ahoj! Úgy. Zengett.

Én csak két, mondjuk három napot, a harmadik közepétől arra figyeltem inkább, arra koncentráltam, ő mitől zendül. És milyen csodálatos is szép nő – kézben – zendülni látni. Amikor nem csinálja magát, mert minek, nem tesz rá, mert nincs értelme, amikor zendülni akar úgy fordul, gátak nélkül, mert tudja, én is azt szeretném, ha ezek a harangok hónapokig szólának neki. Hónapokig, amikor hop, bajúszszimatolgatás van soron. Ide. Itthon, ehe, ehelyt. Egy telivér hét ritkaságszamba megy annak is, aki helyet ad az egy hétnek. 168 óra olyan ritka, mint a fehér holló. Békében, az első pillanattól az utolsóig. Csókkal köszöntve és csókkal búcsúztatva. Valahogy mindig többet szeretnék kiharapni belőle, nagyobb falatot, a holnapot is. A holnaputánt is. De ha tudni, és az biztos: 168 óra ez itt most, akkor a 168 óra minden percének helye van a 168 órában. A 169. követelése nélkül.

Amikor időnk letelt, összerámoltunk. Száradt kint a kő, föltérdeltünk, sarkunkra ültünk a heverőn. Jobbra kis batyu, az övé, balra nagy batyu, az enyém. Közlebb araszolgattunk, úgy, ahogy voltunk, térden, megfogtam a vállát, ő is az enyémet, összebuccantottuk a homlokokat, és azt mondta, nem láttam közben, mert a szemem be volt csukva, és mert nem is akartam látni:

– Olyan jó veled, te hülye...

– Ühm – mondtam én meg, pedig valami hasonlót mondtam volna zárásilag. De így meghagytam neki.

Nem mondta viszont a gyereket. Az elkészült kislányt. Persze nem kérdeztem rá. Jutott enél fontosabb: elköszönni szépen, el, tudja, ilyen hét nem jut akárkinck. A szerencse fia vagyok. Annak tartom magam, akkor is, ha férjhez ment mellőlem, akkor is, ha oda indul vissza.

Nagyidő

A november 3-ig tartó időszakban a következő leveleket kaptam kedvesemtől rendszeresen ki gondolt gyanúelterelő cégjelzéses borítékokban.

Az első hónap elteltével:

“Újhold, új király!

Szerencsés hónapba szerencsés hetek!

Szerencsés hetekbe szerencsés napok!

Szerencsés napokba szerencsés órák!

Szerencsés órákba szerencsés pillanatok!”

Az újhold meghozta neki a bizonyosságot. A másodikban, amikor még lóg itt-ott némi kétség, különösen két három abortusz után, amelyeket meggondolatlan ifilány korában volt kénytelen elkövetni:

“Dicsértessék a Jézus Krisztus! Jó napot Újhold, jó napot neked!”

Amikor megmozdult, meg ő, rúgott egyet-kettőt szépségesszép édesanyukáján, aki meg-

rendült ettől, akinek szívébe hála költözött, s azt nyomban, de azon nyomban át akarta adni annak, akinek jár, de nem lehet a helyszínen, tehát amikor a kislány megmozdult, kedvesem pedig elhelyezkedett a fotel mélyén, kényelmesen, hogy a gyerekek is kényelmes legyen, és várta, remegve leste a következő rúgást, könnyöklést. Kedvesem mindig is húsból, húsból és még húsból való, a mozduló lány fizikai gyönyört okozott számára, és várta, és a kislány megint rúgott, és megint várta, és a kislány megint odabölintott fejével, vagy csak megérintette hátával az anyja érzéki kezét.

“Nagyhatalmú Úristen, Te, ki mind az egeken, mind a Földeken megmutatod a Te nagy hatalmasságodat, amikor szózatot intézel hozzám itt ezzel a gyerekekkel, amikor a felhőt megrendíted, amikor évszázados fát derékon ragadsz, amikor a hegyeket megindítod, amikor haragoddal megrettented a bűnösöket, alázatosan könyörgök neked, a Te nagy hatalmadnak, most engem veszedelemtől, fürgetegtől kímélj, kisérd el mellőlem, vidd mellőlem, ne engedd utcánkba a bajt, ketten könyörgünk a Te nagy oltalmadért, Uram, könyörgök Neked, ámen.”

Kapkodtam a fejem. Mit tagadni. Ő azt remélte, ha olvasom, márpedig vagy ötvenszer elolvastam minden levelét, nem érttem kristálytisztn, mi van, akkor már nem csak ketten vannak, hárman vagyunk. Hárman könyörgünk az Úrnak, oltalmat hárman kérünk, s ha hárman, az már nem kettő: el ne menjen, korán ne jöjjön, bele ne vesszen valahogy a szétkaszabolt helybe a kislány.

De persze amikor írtam, én nem másztam föl az égiekért, közelebb lévén a földhöz azt tanácsoltam, ne engedd még a punci közelébe se a pénzt, menjen, vegyen magának kurvát, “fussa rá” üzentem szemét módon, pedig hát itt nem számított ő, a negyedik személy. Talán még a magtalan kandúr is benne van az egészben, ami elkésérítene, ez mellékág, ezt nem gondolom még rossz régeleken sem.

Bár? A létező pénz tisztábbá, racionálisabbá teszi a gondolkodást, pontosabbá a célokat, határozottabbá a követelményeket. Bár?

November negyedikéi pecséttel érkezik egy vékonyka boríték, onnan, ismert kézírással:

“Fekszem, feljő a Nap. Benéz rám. Szembe, teljesen, egész arcommal szembefordulok veled.

Jó reggelt adjon a jóisten.

Én Istenem segíts nekem

A Szent Mári Napon, kérlek!

Adj szerencsét, egészséget lányomnak!”

Végére, mintha visszakanyarodott volna a való világba, azt írta: “De szeretlek, Istenem, de szeretlek. Bejöhetnél, holnap már felhívhatsz, ma még nem kapcsolnak, pedig van telefon a szobába – szobámban.”

Nagyidő

Nagy idő ez. Tíz lesz a lányom. Apja egyike az ország ötven leggazdagabb emberének. Ha közel mennék a házhoz, ahol él, levernének a biztonsági emberek. Minden telefonhívás az úgynevezett egérlyukon keresztül jut el a hívotthoz, s az rögzíti. A nap huszonnégy órájában. Korábban még könnyebben volt minden. Kiugrottak a tizenhatos köhöz. Csináltuk ketten a tejbegrízt a lánynak. Ha elnyúltunk az időben, a tej kifutott, pucoltuk a gázt kettesben. Nevetve.

Nagyidő lépdél felénk. Felém. Nem látható még, izületeim érzik, repedt csigolyám, mellbimbóm alatt a szúrás. Hol ez, hol az zsibbad, mikor mennyire érzem közelinek. Fiaimat látom. A fiúkat, akik benne lesznek a nagyidőben, ami messze nem a habos szerelem napjának, a ragyogó szemek délutánjának látszik, nem.

Nem tudom hogyan megvédeni őket. Nincs módom.

Persze hát, igen, hogy miért a fiaim, ha ez itt a lányom, miért ez a kérdés, miért nem ő?

Köhögtök?, kérdezem, amikor tudom, köhögnek. Negró cukorkát hoztam nekik, hadd szogassák köhögés ellen. Ez volt a válasz a fenti kérdésre. A lányon nincs mit féltetni. Ha két lányom volna két fiam helyett, volna mit. De a létezőt, a november harmadikán tizedik évét töltő lányomat nem kell féltennem attól, amitől ma minden normális lányos apa félti lányát, hogy lenyomják ka jakra hatan.

–

Nagyidő

Jön, ha kiszabadul, telefonoz:

Mi van, jól vagy?

Kösz.

Van két órád?

Persze.

Képeket vigyek?

Persze.

Videót?

Masinával együtt, persze.

Tényleg jól vagy?

Persze. Semmi bajom.

Olyan furcsa vagy...

....

Nem válaszolsz?

Mire?

Hogy mi bajod!

Semmi. Mi lenne.

Akarsz beszélni Annával?

Nem... Nem nagyon. Hozd inkább ki, ha lehet.

Nem lehet. Nem szabad. Csak tizennyolcéves korában.

Az még nyolc és fél év. Nem érem meg sehogyan.

Bizony mondom, vigyázz magadra, vigyázz nagyon. De hát miért mondd, semmi bajod!

Ez az. Ezt nem értem én sem.

Akkor meg nyugi, az istenke áldjon meg. Ne szenvedj, ha nincs rá okod.

Így mondom én is. De mit vegyek neki a születésnapra, mit, nem is kell megmondani, hogy tőlem van...

Ne erőlködj, jó?

Nem erőlködöm, jó.

Hányra jöhettek, mikor?

Most is. Mindig jöhetsz.

–

Persze túl vannak a dolgok hajtva egy kicsit, bár büszkeség – így férkőztem be a gazdasági elitbe –, nincs bennem.

Más van.

Öröm, amikor bemondja a rádió, huszonegy óra négy perc. Odanézek a gombostűről lelógó, arra akasztott órára, a karira, annyit mutat, amennyit mond a rádió.

Ekkor elégedett vagyok magammal. A Longinest én magam kaptam szét, amikor nem javították meg, én kerestem meg benne a féket, és én csináltam meg az órát magamnak, hogy mutassa az időt. Az időmet.

Réti Zoltán : *Anyaság (tus)*